

tátogott. Ráncai és szeme beszéltek szája helyett. Végül remegve húzta ki kezét a dunna alól, és felmutatta hüvelykujját, jelezve, hogy egy holdat hajlandó adni. Sára megkönnyebbült sóhaja bizonygatta, hogy alábbhagyott szív-fájdalma.

Ó, ha Kraszkóné mindazt el tudta volna mondani, ami benne dúlt. De hisz ezt nem is lehet. A föld a legfájóbb pont. S a földből már feladott egy holdat. A földből! A vagyonból! Csak ne érezné annyira a halált, bezzeg más vágányra terelné ezt az alkut! Most már nem lehet. Ezért adta meg magát ilyen könnyen. Kell az a temetés. Ez a kell tartotta benne azt a hatalmas erőt, amely válla fölé emelte kimeresztett hüvelykujját.

Most lendült aztán igazán elemébe Dragán! Mondta ám, hogy miminde nért lehet megfizetni azzal a három holddal! Hogy tölgfakoporsó lesz, hogy dúsan hímzett lamé-selyem szemfedőt ad, s ilyen nincsen a városban egy vállalkozónak se, hogy négylovas gumikerekű gyászkocsi viszi őt a magasított, mennyezetes ravatalról végig a város legfőbb utcáin a temetőkertbe...

A haldokló értelméhez csak egyes szavak jutottak már el. A hádarás azonban, mint folytonos inger, határozatlanabbá tette őt. Engedékenységre csábította a pompázatos temetés boldogsága is. Hüvelykujja mellé, bizonytalanul ugyan, de kimeresztette a mutatót is, jelezve, hogy két holdat megad.

Dragán hirtelen kapta elő kezét. Izgatottan rakta egyik ujját a másikon keresztül, s mutatta a két és fél holdat, közben annyira szuggerálta az öregasszonyt, hogy szinte beledőlt a képébe, de hiába. Látta már, hogy késő.

A szobában mindenki szemén nagy kérdőjel villódzott, kivéve Iluét. Az övében fájdalom s ijedtség volt.

Üveges szemmel meredt már Kraszkóné a jelenlévőkre. Hátradőlt lomhán, csendesen, keze két kimeresztett ujjával a fejétől kicsivel feljebb pihent meg a párnán, mintha esküdne valamire.

Meghalt, -s csak két holddal fizetett.

KERÉNYI GYÖRGY

NÉMETH FERENC

Garcia Lorca verse

*Valahol ölmet öntenek,
tisztítják már a fegyverük,
s meg fognak ölni engemet,
ki igazként álltam ellenük.*

*Szemembe három cső mered,
villámuk oltja szívemet,
s elszárynal lelkem föld felett,
de testemre hantot hintenek.*

*Szárynaló lelkem lesz a dal,
s dalolnak mind a spanyolok,
még rejtve, s nyíltan is, ha majd
a szabadság napja felragyog.*